

SUE TOWNSENDOVÁ



**Žena,  
která  
si šla  
lehnout  
a rok  
nevstala**

anděl  
uvízl  
mezi  
nebem  
a zemí

bakterie  
z Měsíce

Etyři sta  
uslapanych  
v jizbě  
Koreji

atentát  
v Iráku

přemě-  
nění  
v Chile



MLADÁ FRONTA

SUE TOWNSENDOVÁ



**Žena,  
která  
si šla  
lehnout  
a rok  
nevstala**



*brochovni. 12*

PŘELOŽILA HELENA HARTLOVÁ

The Woman Who Went to Bed For a Year  
Copyright © Lily Broadway Productions Ltd, 2012  
Translation © Helena Hartlová, 2013  
Illustrations © Václav Kabát, 2013

*Moji matce Grace*

„Buď laskavý, neboť každý, s kým se setkáš, svádí těžkou bitvu.“  
*Připisováno Platonovi a mnoha dalším*

# 1.

Jakmile odešli, zajistila Eva dveře zástrčkou a odpojila telefon. Byla ráda, že má dům pro sebe. Poklidila místnost po místnosti, posbírala a urovnala hrnky a talíře, které její manžel a děti zanechali na těch nejnemožnějších místech. Někdo z nich odložil lžici na opěrku jejího výjimečného křesla – toho, na které vyšívala čalounění ve večerní škole. Hned se vydala do kuchyně prozkoumat obsah krabice s čistícími prostředky Kleeneze.

„Čím se dá odstranit skvrna od Heinzovy rajské polévky z vyšívaného hedvábného damašku?“

Během pátrání hubovala: „Můžeš si za to sama. Měla sis to křeslo nechat v ložnici. Nechávat ho vystavené v obýváku od tebe byla čirá marnivost. Chtěla jsi, aby si ho všimly návštěvy, rozplývaly se, jak je krásné, a ty abys jim mohla říct, že ti ta výšivka trvala dva roky a že tě k ní inspirovaly ‚Smuteční vrby‘ a ‚Jezírko s lekníny‘ od Clauda Moneta.“

Jen ty stromy jí zabraly rok.

Na kuchyňské podlaze byla kaluž rajské polévky, které si nevšimla, šlápla do ní a nechávala za sebou oranžové stopy. Rendlíček s nepřílnavým povrchem, v němž zůstalo půl plechovky rajské polévky, pořád stál na zapnuté varné desce. Jsou moc líní na to, aby rendlík odtáhli, pomyslela si. Potom si uvědomila, že dvojčata jsou odteď problémem univerzity v Leedsu.

Zahlédla svůj odraz v kouřovém skle vestavěné trouby. Rychle se podívala jinam. Kdyby se na chvíli zastavila, viděla by padesátníci s hezkou tváří a jemnými rysy, světlýma zvědavýma

očima a ústy připomínajícími hvězdu němeého filmu Claru Bowovou. Eviny rty neustále vypadaly, jako by se právě chystala promluvit. Nikdo – dokonce ani její manžel Brian – ji nikdy neviděl bez rtěnky. Eva věřila, že rudá rtěnka dobře ladí s černým oblečením, které obvykle nosila. Občas si dopřála trochu šedé.

Jednou přišel Brian z práce dřív a našel Evu na zahradě v černých holínkách zrovna ve chvíli, kdy vytáhla bulvu tuřínu. „Kristepane, Evo!“ řekl jí tehdy. „Vypadáš jak nějaká Polka těsně po válce.“

Její tvář teď byla v módě. „Klasická“ podle děvčete u pultu se značkou Chanel, kde si rtěnku kupovala (nikdy nezapomněla vyhodit účtenku – její manžel by pro tak šokující výdaj neměl pochopení).

V kuchyni vzala rendlík, došla s ním do obýváku a pocákala zbytkem polévky celé drahocenné křeslo. Potom odešla nahoru do své ložnice, a aniž se svlékla nebo zula, vlezla si do postele a nevstala z ní celý rok.

Nevěděla, že to bude rok. Vlezla si pod peřinu s tím, že za půl hodinky vstane, ale pohodlí postele bylo tak skvělé, bílé povlečení bylo čisté a vonělo právě napadlým sněhem. Otočila se na bok směrem k otevřenému oknu a pozorovala, jak javor v zahradě začíná shazovat ohnivě zbarvené listy.

Září měla odjakživa ráda.

Probudila se, když už se stmívalo, a slyšela, jak manžel křičí venku před domem. Zvonil jí mobil. Na displeji se ukázalo, že je to Briana, její dcera. Nevšímalá si toho. Přetáhla si peřinu přes hlavu a zpívala si slova písničky Johnnyho Cashe „I Walk the Line“.

Když potom znovu vystrčila hlavu zpod peřiny, uslyšela vzrušený hlas Julie, sousedky odvedle, jak říká: „Tohle není správné, Briane.“

Byli na předzahrádce.

„Chci říct, že jsem dojel do Leedsu a zpátky,“ řekl její manžel, „potřebuju se osprchovat.“

„Jistěže ano.“

Eva o jeho slovech přemýšlela. Proč by si měla jízda do Leedsu a nazpátek vynutit sprchu? Je snad vzduch na severu tak prašný? Nebo se na „em jedničce“ zapotil? Proklínáním nákladňáků? Ječením na šoféry, co se na něj zezadu lepili? Zlostným spíláním počasí, ať už mu provádělo cokoli?

Rozsvítila lampičku u postele.

Venku to vyvolalo další vlnu křiku a naléhání: „Přestaň vyvádět kraviny a odrýgluj ty dveře!“

Uvědomila si, že sice chce vstát, sejít dolů a pustit ho dovnitř, ve skutečnosti ale vstát nedokáže. Připadala si, jako by spadla do kádě s teplým, rychle tuhoucím betonem, a není v její moci se pohout. Cítila, jak se jí tělem rozlévá báječná malátnost, a pomyslela si: Musela bych být *blázen*, abych z té postele lezla ven.

Ozval se zvuk rozbíjeného skla. Záhy nato uslyšela Briana na schodech.

Vykřikoval její jméno.

Neozvala se.

Otevřel dveře ložnice. „Tady jseš,“ řekl.

„Ano, tady jsem.“

„Jsi nemocná?“

„Ne.“

„Proč jsi v posteli, oblečená a obutá? Na co si to hraješ?“

„Nevím.“

„To bude syndrom prázdného hnízda. Slyšel jsem o tom ve *Chvilce pro tebe*.“ Když nepromluvila, řekl: „Tak kdy už vstaneš?“

„Nevstanu.“

„Co večere?“ zeptal se.

„Děkuju, nechci. Nemám hlad.“

„Měl jsem na mysli *moji* večeri. Je tam něco?“

„Nevím, podívej se do ledničky,“ řekla.

Oddusala dolů. Slyšela jeho kroky na plovoucí podlaze, kterou před rokem tak lajdácky položil. Podle vrzání desek poznala, že šel do obývacího pokoje. Za chvíli už zase dupal po schodech nahoru.



„Co se to sakra stalo s tvým křeslem?“ zeptal se.

„Někdo nechal ležet lžici od polívky na opěrce.“

„Na tom zatraceným krámu je ale polívka všude.“

„Já vím. To jsem udělala já.“

„Cože – pocákala jsi ho polívkou?“

Eva přikývla.

„Nervově ses zhroutila, Evo. Zavolám tvojí matce.“

„Ne!“

Trhl sebou, překvapila ho divokost v jejím hlase.

Ze zraněného výrazu v jeho očích vyčetla, že se mu po pětadvaceti letech manželství zhroutil důvěrně známý domácí svět. Šel dolů. Slyšela, jak kleje kvůli odpojenému telefonu a potom jak po chvilce buší do tlačítek. Když zvedla paralelní linku v ložnici, uslyšela, jak její matka namáhavě hlásí svoje telefonní číslo: „Tady 0116 2 444 333, u telefonu paní Ruby Drozdová.“

„Tady Brian, Ruby,“ řekl Brian. „Potřeboval bych, abys hned přišla.“

„Nepřichází v úvahu, Briane. Mám na hlavě trvalou. Co se děje?“

„Jde o Evu –“ ztišil hlas, „– myslím, že je asi nemocná.“

„Tak zavolej sanitku,“ řekla Ruby podrážděně.

„Po tělesné stránce jí nic nechybí.“

„No, pak je to tedy v pořádku.“

„Zajedu pro tebe a pak tě zas odvezu zpátky, přesvědčíš se sama.“

„Já nemůžu, Briane. Pořádám večírek s trvalou a ta moje se musí za půl hodiny smýt. Když to neudělám, budu vypadat jako Harpo Marx. Promluv si o tom s Michelle, ano?“

Po několika tlumených zvucích se v telefonu ozvala mladá žena.

„Haló... Brian, je to tak? Já jsem Michelle. Smím vám vyloužit, co by se stalo, kdyby paní Drozdová v tomto stadiu přerušila trvalou? Jsem sice pojištěná, ale kdybych musela jít k soudu, bylo by to pro mne velmi nepříjemné. Mám objednávky až do Silvestra.“

Sluchátko putovalo zpátky k Ruby. „Jsi tam ještě, Briane?“

„Ona leží v posteli, Ruby, oblečená a obutá.“

„Já tě přece varovala, Briane. Vzpomínáš, stáli jsme v tom přístřešku u kostela, připravení vejít dovnitř, já se k tobě otočila a řekla: ‚Naše Eva je tichá voda. Moc toho nenamluví, takže člověk nikdy neví, co si myslí...‘.“ Následovala dlouhá odmlka a potom Ruby řekla: „Zavolej svojí matce.“

Spojení se přerušilo.

Zjištění, že se jí vlastní matka pokusila na poslední chvíli překazit svatbu, Evu ohromilo. Sáhla po kabelce ležící na okraji postele a prohledala ji ve snaze najít něco k snědku. Vždycky měla v tašce něco na zub. Byl to zvyk z doby, kdy byla dvojčata malá a hladová a otvírala pusku jako ptáčátka v hnízdě. Eva našla zmačkaný balíček chipsů, rozpláclou tyčinku Bounty a půl pytlíku mentolových bonbonů Polo.

Slyšela, jak Brian znovu buší do tlačítek.

Když Brian volal vlastní matce, pokaždé byl trochu nesvůj. Jeho jazyk nedokázal normálně tvořit slova. Uměla v něm vyvolat pocity viny bez ohledu na téma hovoru.

Jeho matka se okamžitě ohlásila úsečným: „Ano?“

„Jsi to ty, mami?“ zeptal se Brian.

Eva znovu zvedla sluchátko paralelní linky a opatrně zakryla mluvítka rukou.

„Kdo jiný by to měl být? Nikdo jiný do tohoto domu nezavítá. Jsem tady sama sedm dnů v týdnu.“

„Ale... ehm... ty... ehm... přece nemáš návštěvy ráda,“ řekl Brian.

„Ne, návštěvy ráda nemám, ale bylo by pěkné, kdybych je musela odmítat. Tak co se děje? Mám rozkoukanou *Esmeraldu*.“

„Promiň, mami,“ řekl Brian. „Zavoláš mi, až budou reklamy?“

„Ne,“ odsekla matka. „Chci to mít za sebou, ať je to cokoli.“

„Jde o Evu.“

„Cha! Proč mě to nepřekvapuje? Utekla od tebe? Hned jak jsem to děvče poprvé uviděla, věděla jsem, že ti zlomí srdce.“

Brian uvažoval, jestli měl někdy zlomené srdce. Odjakživa mu dělalo potíže rozeznávat emoce. Když přišel domů ukázat matce svůj červený diplom bakaláře přírodních věd, její tehdejší přítel mu řekl: „Určitě jsi hrozně šťastný, Briane.“

Brian přikývl a přinutil se k úsměvu, ale popravdě se necítil o nic šťastnější než den předtím, kdy se nic mimořádného nestalo.

Matka vzala osvědčení zdobené reliéfem, pečlivě ho prozkoumala a řekla: „Najít si místo astronoma nebude snadné. Práci nemůžou sehnat ani lidi s mnohem vyšší kvalifikací.“

Ted' Brian truchlivě prohlásil: „Eva zalezla do postele, oblečená a obutá.“

„Nemůžu říct, že by mě to překvapilo, Briane,“ řekla mu matka. „Vždycky na sebe ráda upozorňovala. Pamatuješ, jak jsme v šestaosmdesátém jeli všichni na Velikonoce na dovolenou karavanem? Vzala si plný kufr těch svých nemožných beatnických hadrů. Ve Wells-Next-The-Sea se beatnické oblečení nenosí. Všichni po ní koukali.“

Eva z pokoje v patře zaječela: „Neměla jsi mi co házet moje krásný černý oblečení do moře!“

Brian svou ženu předtím nikdy neslyšel ječet.

„Co je to za jekot?“ zeptala se Yvonna Bobrová.

„To je televize. Někdo zrovna vyhrál spoustu peněz v *Milionáři*,“ lhal Brian.

„V tom svátečním oblečení, co jsem jí koupila, vypadala velmi reprezentativně,“ řekla jeho matka.

Při těch slovech si Eva vzpomněla, jak tehdy ty příšerné šaty vytáhla z tašky. Páchly, jako by ležely léta v nějakém vlhkém skladu na Dálném východě, a byly v odstínech odpudivé lila, růžové a žluté. Byl u nich pár čehosi, co Evě připomínalo pánské sandály, a béžová důchodcovská větrovka. Když si to vyzkoušela, vypadala o dvacet let starší.

„Nevím, co mám dělat, mami.“ stěžoval si Brian matce.

„Zřejmě je opilý,“ usoudila Yvonna. „Nech ji, ať se z toho vyspí.“

Eva mrskla telefonem přes celý pokoj a zaječela: „Ve Wells-Next-The-Sea mi koupila pánský sandály! Viděla jsem je na *mužských* a nosili do nich bílý ponožky! Měl jsi mě před ní chránit, Briane! Měls jí říct: „Tyhle příšerný sandály si moje žena v životě neobuje!““

Ječela tak hlasitě, až ji z toho rozbolelo v krku. Křikla dolů na Briana, aby jí přinesl sklenici vody.

„Vydrž, mami,“ řekl Brian. „Eva chce sklenici vody.“

„Neopovažuj se jí tu vodu nosit, Briane!“ zasyčela matka do telefonu. „Jestli to uděláš, upleteš si na sebe bič. Řekni jí, ať si pro vodu dojde sama!“

Brian nevěděl, co má dělat. Zatímco otálel na chodbě, jeho matka pokračovala: „Bez těchhle trablů se klidně obejdu. Moje koleno si se mnou dneska zle zahrává. Měla jsem sto chutí zavolat doktorovi, ať mi tu nohu přijde useknout.“

Brian si vzal telefon s sebou do kuchyně a pustil kohoutek se studenou vodou.

„Slyším dobře, že pouštíš vodu?“ zeptala se matka.

Brian znovu zalhal. „Jenom dolévám vodu do vázy s kytkami.“

„Kytky! Máš štěstí, že si můžeš dovolit kupovat kytky.“

„Jsou ze zahrádky, mami. Eva je vypěstovala ze semínek.“

„Máš štěstí, že máš dost místa na zahrádku.“

Telefon oněměl. Matka se s ním ani tentokrát nerozloučila.

Šel nahoru se sklenicí studené vody. Když ji Evě podal, trošku upila a pak ji postavila na přeplněný noční stolek. Brian postával u nohou postele. Nebyl tu nikdo, kdo by mu řekl, co má dělat.

Skoro jí ho bylo líto, ale ne tolik, aby vstala z postele. Místo toho řekla: „Proč se nejdeš dolů dívat na svoje pořady?“

Brian byl fanda pořadů o nemovitostech. Kirstie a Phil byli jeho hrdinové. Bez Evina vědomí Kirstie napsal, že jí to pokaždé moc sluší, a zeptal se jí, jestli je za Phila vdaná, nebo je jejich partnerství čistě obchodní záležitostí. Po třech měsících dostal odpověď, která zněla: „Děkuji vám za projevený zájem“ s podpisem „Srdečně, Kirstie“. K tomu byla přiložená Kirstiina fotka.

Měla na sobě červené šaty odhalující znepokojivě velkou část ňader. Brian si fotografii schoval do staré Bible. Věděl, že tam bude v bezpečí. Nikdo ji nikdy neotvíral.

Později ten večer vyhnal Evu z postele plný měchýř. Převlékla se z denních šatů do pyžama, které si schovávala pro případ nenadálé hospitalizace. Dělal to na matčinu radu. Její matka věřila, že když máte kvalitní župan, pyžamo a taštičku na žinku, sestřičky a doktoři s vámi zacházejí lépe než s obejdy, kteří přišli do nemocnice s obnošenými věcmi v igelitce z Teska.

Eva se vrátila do postele a uvažovala, co asi dělají její děti první večer na univerzitě. Představovala si, jak spolu sedí v pokoji a brečí steskem po domově jako kdysi, když šly prvně do školky.

## 2.

Briana stála ve společné kuchyňce spojené se společenskou místností kolejniho bloku. Zatím se seznámila s klukem oblečeným jako holka a se ženou oblečenou jako muž. Oba mluvili o klubech a muzikantech, o kterých nikdy neslyšela.

Briana nedokázala dlouho udržet pozornost a brzo přestala poslouchat, na vhodných místech ale pokaždé přikývla a řekla „skvělý“. Byla vysoká, měla široká ramena, dlouhé nohy a velká chodidla. Obličej většinou skrývala za dlouhou rozčuchanou černou ofinou, kterou si odhrnula z očí jen tehdy, když se na něco skutečně potřebovala podívat.

Dovnitř vešla holka jako z nalezince v maxišatech s levhartím potiskem a světle hnědých kozačkách z beránka, v rukou naditou igelitku s potiskem Holland & Barrett, kterou nacpala do lednice. Na polovině hlavy, která byla vyholená, měla vytetované zlomené srdce. Na druhé polovině měla špatně obarvenou, nakřivo zaštíženou zelenou oponu.

„Úžasný vlasy,“ řekla Briana. „Dělala sis to sama?“

„Pomáhá mi brácha,“ řekla dívka. „Je teplouš.“

Intonace jejich vět měla stoupající tendenci, jako by za ně kladla otazník a neustále zpochybňovala platnost svých vlastních prohlášení.

Briana se zeptala: „Jsi Australanka?“

„Proboha! Ne!“ vykřikla dívka.

„Já jsem Briana,“ řekla Briana.

„Já jsem Poppy,“ odpověděla dívka. „Briana? To jsem ještě neslyšela.“

„Taťka je Brian,“ řekla Briana bezbarvě. „Je to těžký, chodit v maxi?“

„Ne,“ řekla Poppy. „Zkus si je, jestli chceš. Možná se roztáhnou, aby ses do nich vešla.“

Stáhla si maxi šaty přes hlavu a stála tam svlečená, jen v tenounké podprsence a kalhotkách. Vypadaly jako utkané z jasně červené pavučiny. Zdálo se, že nemá naprosto žádné zábrany. Briana měla spoustu zábran. Nesnášela na sobě úplně všechno: obličej, krk, vlasy, ramena, paže, ruce, nehty, břicho, prsa, bradavky, pas, boky, stehna, kolena, lýtka, kotníky, nohy, nehty na nohou i hlas.

„Zkusím si je u sebe v pokoji,“ prohlásila.

„Máš úžasný oči,“ řekla Poppy.

„Vážně?“

„Nosíš zelený čočky?“ zeptala se Poppy. Zírala Brianě do obličeje a odhrnula jí ořínku.

„Ne.“

„Jsou úžasně zelený.“

„Vážně?“

„Senzační.“

„Potřebuju trochu shodit.“

„Jo, to jo. Na shazování váhy já jsem expert. Naučím tě, jak se po každým jídle vyzvracet.“

„Nechci být bulimička.“

„Lily Allenová tím nepohrdla.“

„Nesnáším zvracení.“

„Copak ti to nestojí za to, abys byla hubená? Nezapomeň, co se říká: ‚Člověk nikdy nemůže být dost bohatý ani dost štíhlý.‘“

„Kdo to řekl?“

„Myslím, že to byla Winnie Mandelová.“

Poppy šla za Brianou do jejího pokoje, pořád jen v prádle. Na chodbě potkali Malého Briana, který zrovna zamykal dveře svého pokoje. Zíral na Poppy a ona zírala na něj. Hezčího mužského nikdy neviděla. Prudkým vzpažením předvedla pózu modelky a doufala, že Malý Brian ocení její trojky.

Brian pronesl pod vousy, ale dost nahlas, aby ho bylo slyšet: „Drsný.“

„Drsný?“ řekla Poppy. „Hodně by mi pomohlo, kdybys to rozvedl. Potřebuju vědět, co konkrétně je na mně zvlášť odpudivé.“

Malý Brian přešlapoval, celý nesvůj.

Poppy se prošla sem a tam těsně kolem něj, vystříhla otočku a ruku si opřela o kostnatý bok. Potom se na něj s očekáváním podívala, on ale nepromluvil. Místo toho si odemkl dveře a vrátil se do svého pokoje.

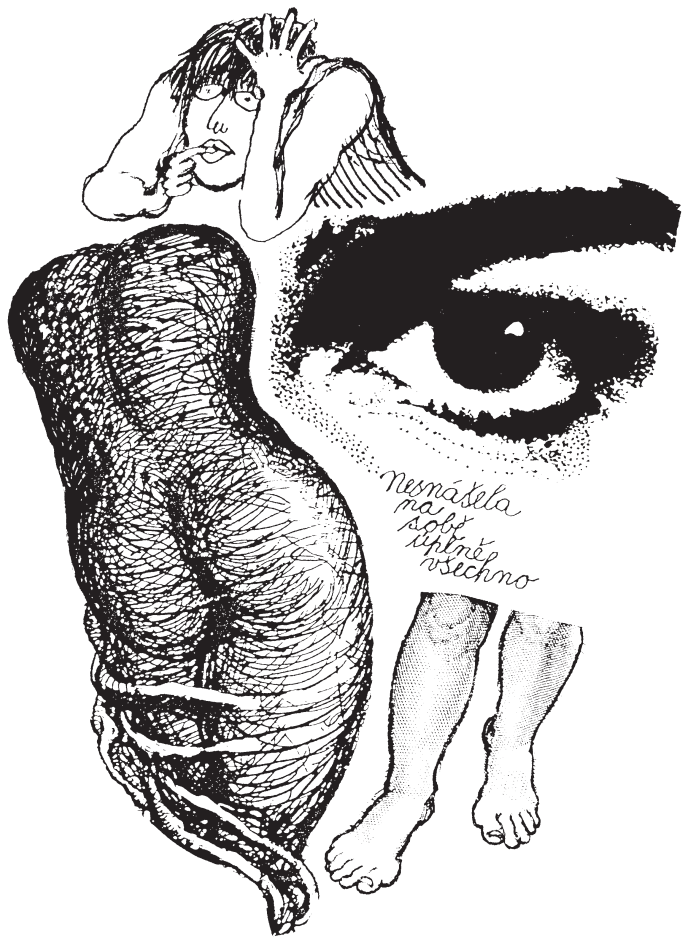
„Je to mimčo,“ řekla Poppy. „Neomalený, neuvěřitelně skvěle vypadající mimčo.“

„Oběma je nám sedmnáct,“ řekla Briana. „Maturovali jsme dřív.“

„I já měla maturovat dřív, ale postihla mě osobní tragédie...“ Poppy se odmlčela a čekala, že se jí Briana zeptá na povahu té tragédie. Když se Briana neozvala, řekla: „Nemůžu o tom mluvit. Stejně jsem zvládla odmaturovat ze čtyř předmětů na jedničku. Chtěli mě v Oxbridgi. Byla jsem na pohovoru, ale upřímně řečeno, nemohla bych bydlet a studovat někde, kde je to tak hrozně staromódní.“

„Kdes na tom pohovoru byla – v Oxfordu, nebo v Cambridgi?“ zeptala se Briana.

„Trpíš nějakou vadou sluchu?“ zeptala se Poppy. „Přece jsem ti řekla, že jsem měla pohovor v Oxbridgi.“



Nemácela  
sobě  
křivě  
všechno



„A nabídli ti studium na *Oxbridgeské* univerzitě?“ ujistřovala se Briana. „Připomeň mi, kde vlastně Oxbridge leží?“

„Je uprostřed země,“ zamumlala Poppy a odmlčela se.

Briana i Malý Brian dělali pohovor na Cambridgeské univerzitě a oběma nabídli studium. Bobrovic dvojčata všude předcházela jejich skromná sláva. V Trinity College dostala za úkol vyřešit matematický problém, který vypadal neskutečně složitě. Malý Brian odešel s dozorem do oddělené místnosti. Když oba po pětapadesáti minutách horečných výpočtů na papíru velikosti A4, který dostali, odložili tužku, předseda zkušební komise si jejich výpočty četl, jako kdyby šlo o kapitolu z nějakého pikantního románu. Briana se pečlivě, i když bez fantazie, propracovala přímo k řešení. Malý Brian k němu dospěl tajuplnější cestou. Komise se dvojčat neptala na jejich koníčky ani na to, jak tráví volný čas. Nebylo těžké uhodnout, že kromě zvoleného oboru nic jiného nedělají.

Poté co dvojčata nabídku odmítla, vysvětlila Briana, že se s bratrem vydají za slavnou profesorkou matematiky Leňou Nikitanovovou do Leedsu.

„Á, Leeds,“ řekl předseda. „Ten má významnou matematickou fakultu světové třídy. Zkoušeli jsme báječnou Nikitanovovou zlákat nabídkou ostudně přemrštěného platu, ona ale odepsala mailem, že dala přednost výuce dětí dělnického původu – ten výraz jsem neslyšel, co není Brežněv u moci – a přijala místo odborné asistentky na Leedské univerzitě! To od ní bylo typicky donkichotské!“

Teď na studentských kolejích pojmenovaných Strážní věže Briana řekla: „Radši bych si ty šaty vyzkoušela v soukromí. Já se stydím ukazovat tělo.“

„Ne, jdu s tebou,“ řekla Poppy. „Můžu ti pomoci.“

Briana měla pocit, že ji Poppy dusí. Nechtěla ji pouštět k sobě do pokoje. Nechtěla Poppy za kamarádku, ale navzdory svým pocitům odemkla dveře a pustila ji dovnitř.

Brianin kufr ležel otevřený na úzké posteli. Poppy hned začala vybalovat a ukládat Brianiny šaty a boty do skříně. Briana

seděla bezmocně na konci postele. „Ne, Poppy. Já to zvládnu,“ protestovala. V duchu si říkala, že až Poppy odejde, srovná si oblečení podle svého.

Poppy otevřela šperkovnici zdobenou malinkými perleťovými lasturami a začala si zkoušet různé kousky. Vytáhla stříbrný náramek se třemi přívěsky: Měsícem, Sluncem a hvězdou.

Ten náramek Brianě koupila Eva koncem srpna za pět maturitních jedniček. Malý Brian už manžetové knoflíčky, které za svých šest jedniček dostal od matky on, stačil ztratit.

„Tenhle si půjčím,“ řekla Poppy.

„Ne!“ vykřikla Briana. „Tenhle ne! Má pro mě velkou cenu.“ Sebrala jí ho a sama si ho navlékla na ruku.

„Panebóže, ty jseš teda materialistka,“ řekla Poppy. „Zchladni.“

Malý Brian zatím přecházel sem a tam po svém otřesně mrňavém pokojíku. Ode dveří k oknu to byly jen tři kroky. Lámal si hlavu, proč mu matka ještě nezavolala, jak slíbila.

Vybalil si už dřív a všechno měl hezky poklizené. Kuličková pera a tužky seřazené podle barev, žlutou počínaje a černou konče. Pro Malého Briana bylo důležité, aby červená pera byla přesně uprostřed řady.

Když se po příjezdu podařilo všechny věci obou dvojčat vy-nosit z auta, jejich laptopy se nabíjely a nové konvice, opěkače topinek a lampičky byly zapojené do zásuvek, seděli Brian, Briana a Malý Brian v řadě na Brianině posteli a neměli si co říct.

„Takže,“ řekl Brian už poněkolkáté.

Dvojčata čekala, že bude pokračovat a něco jim řekne, on se ale pokaždé odmlčel.

Konečně si odkašlal a řekl: „Takže, velký den přišel, co? Pro nás s maminkou je to skličující, a o to víc pro vás dva – stát na vlastních nohou, seznamovat se s novými lidmi.“

Vstal a obrátil se k nim čelem: „Snažte se trochu projevovat vůči ostatním studentům přátelství, děcka. Představ se jim a zkus se usmívat, Briano. Nebudou tak chytří jako ty a Malý Brian, ale být chytrý není všechno.“

„Jsme tady kvůli práci, tati,“ řekl Malý Brian mdlým hlasem. „Kdybysme potřebovali ‚přátele‘, přihlásíme se na Facebook.“

Briana vzala bratra za ruku a řekla: „Možná by nebylo špatný mít kamarádku, Bri. Víš, jako někoho, s kým bych mohla mluvit o...“ zaváhala.

„O šatech a klucích a účesech,“ doplnil ji Brian.

Fuj! O účesech? pomyslela si Briana. „Ne, chtěla bych mluvit o zázracích světa, o záhadách vesmíru.“

„Kamarády si můžeme udělat, až budeme mít doktorát,“ řekl Malý Brian.

„Uvolni se, juniore,“ zasmál se Brian. „Opij se, zasoulož si, odevzdej seminárku se zpožděním, alespoň projednou. Jsi student, ukradni na ulici dopravní kužel!“

Briana se podívala na bratra. Představit si ho, jak opilecky pokřikuje s dopravním kuzelem na hlavě, neuměla o nic líp, než kdyby ho měla vidět v tom idiotském pořadu *Když hvězdy tančí*, oblečeného do žlutozelené lycry, jak tančí rumbu.

Než Brian odešel, došlo na pár nepřítis vydařených objetí a poplácání po zádech. Polibky skončily na nosech místo na ústech a tvářích. Jak všichni spěchali, aby už byli ze stísněného pokoje venku a dostali se k výtahu, navzájem si pošlapali nohy. Venku pak čekali nekonečně dlouho, než výtah urazí šest pater. Slyšeli, jak jeho cestu k nim nahoru provází dýchavičný sípot a skřípání.

Když se pak dveře výtahu otevřely, Brian skoro vběhl dovnitř. Zamával dvojčatům a ona zamávala jemu. Po pár vteřinách Brian zabodl prst do tlačítka „Přízemí“, dveře se zavřely a dvojčata se vítězně plácla do dlaní.

Potom se výtah vrátil i s Brianem uvnitř.

Dvojčata si s hrůzou všimla, že jejich otec slzí. Už se oba chystali nastoupit k němu, když se dveře prudce zavřely a výtah začal se škubáním a nářkem sestupovat dolů.

„Proč taťka *brečí*?“ zeptal se Malý Brian.

„Podle mě je smutný, že jsme odešli z domova,“ řekla Briana.

Malého Briana to udivilo. „A to je normální reakce?“

„Myslím, že jo.“

„Mamka nebrečela, když jsme se rozloučili.“

„Ne, mamka myslí, že slzami se nemá plýtvat na nic menšího než na skutečnou tragédii.“

Chvíli ještě počkali u výtahu, aby se přesvědčili, že se otec znovu nevrátí. Když se tak nestalo, šli každý do svého pokoje a neúspěšně se pokoušeli spojit s matkou.

### 3.

V deset večer vešel Brian starší do ložnice a začal se svlékat.

Eva zavřela oči. Slyšela, jak se otevírá a zavírá jeho zásuvka s pyžamy. Dala mu minutu, aby se nasoukal do pyžama, a potom, otočená k němu zády, řekla: „Briane, já nechci, abys dneska spal v téhle posteli. Proč si nejdeš lehnout k Malému Brianovi? Má tam zaručeně nepřírozený pořádek, všude čisto a uklizeno.“

„Necítíš se dobře?“ zeptal se Brian. „Tělesně?“ dodal.

„Ne,“ řekla, „je mi fajn.“

Brian ji poučil: „Věděla jsi, Evo, že v některých terapeutických komunitách mají pacienti zakázáno slova ‚je mi fajn‘ používat? Protože jim nepochybně *není* fajn. Připusť si to, jsi rozrušená, protože dvojčata odešla z domova.“

„Ne, jsem ráda, že mi ukázala záda.“

Brianův hlas se třásl hněvem. „Jak může matka říct něco tak zlého?“

Eva se otočila a podívala se na něj. „Při jejich výchově jsme odvedli mizernou práci,“ řekla. „Briana na sobě nechá dříví štípat a Malý Brian zpanikaří, kdykoli musí s někým mluvit.“

Brian se posadil na kraj postele. „Jsou to citlivé děti, v tom s tebou souhlasím.“

„Správné slovo je neurotické,“ opravila ho Eva. „Když byly malé, proseděly celé hodiny v lepenkové krabici.“

„To jsem nevěděl!“ řekl Brian. „Co tam dělaly?“

„Prostě tam seděly a byly potichu,“ odpověděla Eva. „Občas se otočily a podívaly se na sebe. Když jsem je zkusila z té krabice vyndat, kousaly a škrábaly. Chtěly být spolu ve svém vlastním krabicovém světě.“

„Jsou to nadané děti.“

„Jsou ale šťastné, Briane? Já to nedokážu poznat, na to je příliš miluju.“

Brian šel ke dveřím a chvíli tam zůstal stát, jako by chtěl ještě něco říct. Eva doufala, že neučiní žádné dramatické prohlášení. Ze silných emocí toho dne už byla i tak dost vyčerpaná. Brian otevřel pusu, pak si to ale zjevně rozmyslel, protože vyšel na chodbu a tiše za sebou zavřel dveře.

Eva se v posteli posadila, odhodila peřinu a s překvapením zjistila, že má na nohou ještě pořád černé lodičky s jehlovými podpatky. Podívala se na noční stolek, přeplněný takřka identickými kelímky a tubami hydratačních krémů. Potřebuju jenom jeden, pomyslela si. Vybrala si Chanel a ostatní jeden po druhém naházela do koše na druhém konci místnosti. Házení jí šlo. Kdysi reprezentovala na krajském přeboru Leicesterskou dívčí střední školu v hodů oštěpem.

Když jí učitel klasických jazyků gratuloval k novému školnímu rekordu, zamumlal: „Jste hotová Athéna, slečno Drozdová. A mimochodem, jste překrásné děvče.“

Teď potřebovala jít na toaletu. Byla ráda, že Briana přesvědčila k tomu, aby nechali vybourat zeď do komory a udělat místo ní koupelnu se záchodem se vstupem přímo z ložnice. V jejich ulici ze samých edwardiánských domů se k tomu odhodlali jako poslední.

Dům Bobrových byl postaven roku 1908. Bylo to napsáno pod okapy. Edwardiánské číslice obklopoval kamenný vlys zobrazující stylizovaný břečťan a psí víno. Jsou kupci, kteří si svůj budoucí dům vybírají z čistě romantických důvodů, a Eva byla jedním z nich. Její otec kouřil woodbinky a zelená krabička

téhle značky cigaret, zdobená divokým vínem, patřila neodmyslitelně k jejímu dětství. Dům našťestí obýval Ebenezer Scrooge moderní doby, který v šedesátých letech odolal modernizační hysterii. Dům zůstal nedotčený, s prostornými místnostmi, vysokými stropy, římsami, krby a dveřmi a podlahami z dubového masivu.

Brian ten dům nesnášel. Chtěl „stroj na bydlení“. Viděl sám sebe v nablýskané bílé kuchyni, jak čeká u kávovaru na své ranní espresso. Nechtěl bydlet půldruhého kilometru od centra města. Chtěl krabici ze skla a oceli v Le Corbusierově stylu s výhledem do venkovské krajiny a s otevřeným nebem. Vysvětlil realitnímu agentovi, že je astronom a že jeho dalekohledy si neporadí se světelným znečištěním. Realitní agent pohlédl na Briana a Evu a žasl, jak se dvě tak naprosto odlišné bytosti se zcela rozdílným vkusem mohly vůbec vzít.

Eva nakonec Brianovi oznámila, že nemůže žít v minimalistickém modulárním systému, daleko od pouličního osvětlení, že musí bydlet ve skutečném domě. Brian namítal, že on nechce žít ve starém baráku, ve kterém umírali lidé, v baráku se štenicemi, blechami, krysami a myšmi. Když si tenhle edwardiánský dům prohlíželi, stěžoval si, že cítí, jak mu „stoletý prach ucpává plíce“.

Evě se líbilo, že je proti domu další silnice. Půvabnými velkými okny dohlédla na vysoké budovy městského centra a na lesy a otevřenou krajinu za nimi, s kopci v dálce.

Nakonec vzhledem ke krajnímu nedostatku modernistických obytných staveb v zemědělském Leicesterském hrabství museli koupit tuhle edwardiánskou vilu se zahradou v Trávníkové ulici za 46 999 liber. Brian s Evou se stali jejími vlastníky v dubnu roku 1986, po třech letech společného bydlení u Brianovy matky Yvonne. Eva nikdy nelitovala toho, že se Brianovi a Yvonně kvůli domu vzepřela. Stál za to, aby přetrpěla ty tři týdny trucování, které následovaly.

Když teď v koupelně rozsvítila, musela čelit bezpočtu obrazů sebe samé. Obrazů štíhlé ženy raného středního věku s nakrátko ostříhanými blond vlasy, vysokými líčnicími kostmi a šedýma

očima. Podle jejích pokynů – myslela si, že tak bude místnost vypadat větší – řemeslník osadil tři stěny místnosti velkými zrcadly. Téměř vzápětí mu chtěla říct, aby jich většinu odstranil, jenže na to neměla dost odvahy. Takže kdykoli se posadila na toaletu, viděla svůj obraz ad infinitum.

Svlékla se a vešla do sprchy, vyhýbajíc se pohledu do zrcadel.

Matka jí nedávno řekla: „Není divu, že nemáš na kostech žádné maso, nikdy se na chvílku neposadiš. Vždyť ty i večeříš ve stoje.“

Byla to pravda. Když nandala Brianovi, Malému Brianovi a Brianě, vrátila se ke sporáku, kde uždibovala maso a zeleninu přímo z kastrůlků a pekáčů. Úzkost z nutnosti jídlo uvařit, včas ho donést na stůl, nenechat ho vystydnout a doufat, že hovor u stolu nebude příliš svárlivý, u ní zřejmě vyprodukovala nadmíru žaludeční kyseliny, kvůli níž jí pak jídlo připadalo mdlé a bez chuti.

Drátěná polička v rohu sprchového koutu přetékala šampony, kondicionéry a sprchovými gely. Eva strávila pár chvil výběrem svých oblíbených a ty zavřené naházela do odpadkového koše vedle umyvadla. Potom se rychle oblékla a nazula se do lodiček na jehlách. Přidávaly jí devět centimetrů výšky a ona se dnes večer potřebovala cítit silná. Vykračovala si po místnosti a přeríkávala si, co Brianovi řekne, pokud se vrátí a bude si chtít vlézt do jejích postele.

Bude muset jednat rychle, dřív než ztratí odvalu.

Přijde s tím, jak jí na veřejnosti srážel, jak jí svým přátelům představoval slovy: „A tohle je ten Klingon.“ Jak jí k posledním narozeninám přinesl loterijní losy za pětadvacet liber.

Potom si ale vzpomněla, jak rychle jeho nabubřelost splaskla a jak smutně se tvářil, když ho požádala, aby šel spát jinam. Několik chvil stála u dveří ložnice a promýšlela důsledky, potom se z potenciální bitvy stáhla a zalezla zpátky do postele.

Ve 3.15 ji vytrhl ze spánku Brianův křik a boj o peřinu. S cvaknutím se rozsvítila jeho noční lampička. Když zaostřila zrak na své okolí, uviděla, že Brian na koberci přešlapuje z nohy na nohu a drží se za pravé lýtko.

„Křeč?“ zeptala se.

„Žádná křeč! Tvoje podělaný jehly! Vykoplas mi sakra díru do nohy! Krvácím!“

„Měl jsi zůstat v ložnici Malého Briana, místo aby ses vkrádal zpátky do té mojí.“

„Do tvojí ložnice?“ řekl Brian. „Bývala snad *naše*.“

Brian nijak zvlášť dobře nesnášel bolest ani krev, a teď ho najednou časně ráno potkalo obojí. Začal naříkat. Když se Eva zorientovala, viděla, že má v noze doopravdy díru.

„Spousta krve... pořádně si tu ránu umyj,“ poradila mu. „Buďeš to muset opláchnout destilovanou vodou a jódem.“

Eva nemohla opustit postel. Místo toho se natáhla a vylovila z nočního stolku lahvičku Chanelu číslo 5. Namířila trysku na Brianovo zranění, zmáčkla a podržela prst na tlačítku rozprašovače. Brian zařval, přeskákal po běžovém koberci ke dveřím a ven na chodbu.

Než Eva znovu upadla do spánku, pomyslela si, že udělala správnou věc. Každý přece ví, že Chanel číslo 5 slouží v nouzových situacích jako skvělá dezinfekce.

\* \* \*

Asi v půl šesté Evu něco znovu probudilo.

Brian se belhal po ložnici a v pravidelných intervalech vykřikoval: „To je bolest! To je bolest!“ Když se Eva posadila, řekl jí: „Volal jsem na pohotovost. Zaměstnávají úplně imbecily! Idioty! Debily! Hlupáky! Hňupy! Trouby! Kretény! Obsluhu od hamburgerů! Nižší formy života! I africký šaman by mi podal lepší informace!“

„*Prosím tě*, Briane,“ pronesla Eva otráveně. „Copak tě ten boj se světem ještě neunavuje?“



„Ne, nemám tenhle svět zrovna moc v lásce.“

Evě bylo manžela strašně líto, jak tam tak stál u nohou po-  
stele, nahý, s bílým lněným ubrouskem ovázaným kolem nohy  
a s drobečky z topinky ve vousech. Eva se od něj odvrátila.

Byl narušitelem v ložnici, která teď byla její.

Briana byla zvědavá, jak dlouho Poppy vydrží brečet. Slyšela  
její vzlyky přes tenkou zeď.

Podívala se na budík, který měla od dětství. Barbie ukazovala  
na čtyřku a Ken byl na jedničce. Takhle si svou první noc na uni-  
verzité nepředstavovala.

„Ta děsná holka mě zatáhla na stránky scénáře nikdy nekončící-  
cích *EastEnders*,“ napadlo ji.

Asi v půl šesté ji s úlekem vytrhlo z neklidného spánku, jak  
jí někdo buší na dveře. Slyšela Poppyino kňourání. Znehybněla.  
Z šestého patra kolejního bloku nebylo úniku – a okno se tak jako  
tak nedalo otevřít víc jak na škvíru.

„To jsem já – Poppy. Pusť mě dovnitř!“

„Ne! Běž spát, Poppy!“ vykřikla Briana.

„Pomoz mi, Briano!“ žadonila Poppy. „Napadl mě jednooký  
chlap!“

Briana otevřela a Poppy vpadla dovnitř. „Napadli mně!“

Briana se rozhlédla chodbou na obě strany. Byla prázdná.  
Dveře k Poppy byly otevřené a vyřvávala z ní ta emo skladba, co  
si v jednom kuse pouštěla – „Almost Lover“ od A Fine Frenzy.  
Nakoukla k Poppy do pokoje. Po nějakém divokém zápase neby-  
lo nikde ani stopy. Přehoz na posteli byl naprosto hladký.

Když se vrátila k sobě, zneklidnilo ji zjištění, že si Poppy oblék-  
la její oblíbený nadýchaný akrylový župan, vlezla si pod její peřinu  
a vzlyká do jejího polštáře. Briana nevěděla, co má dělat, tak za-  
pula varnou konvici a zeptala se: „Mám zavolat na policii?“

„Nemyslíš, že už jsem byla pošpiněná dost?“ křičela Poppy.  
„Jen se dneska vyspím v tvou posteli, s tebou.“

Třicet minut nato měla Briana co dělat, aby se udržela na krajičku postele. V duchu se zapřísahala, že zítra zajde do univerzitní knihovny a vyhledá si knihu o tom, jak se přestat hrbít.

## 4.

Druhý den se Eva probudila, odhodila peřinu a sedla si na kraj postele.

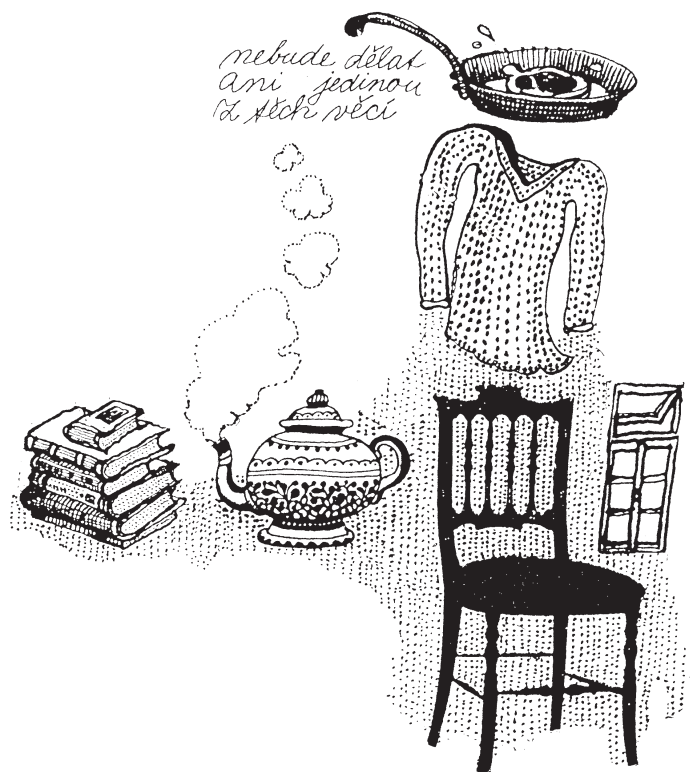
Potom si vzpomněla, že nemusí vstávat a připravit pro všechny snídani, nemusí na nikoho řvát, aby vstával, vyndat věci z myčky ani naplnit pračku, vyžehlit horu prádla, vláčet vysavač do schodů ani uklízet skříňky a šuplata, čistit troubu ani utírat nejrůznější plochy včetně hrdel sklenic s hnědou a červenou omáčkou, leštit dřevěný nábytek, mýt okna ani vytírat podlahy, rovnat přehozy a polštáře, strkat štětku do zadělaných záchodů ani sbírat špinavé prádlo a dávat ho do koše, vyměňovat žárovky a role toaletního papíru, sbírat v patře věci z přízemí a nosit je dolů ani sbírat v přízemí věci z patra, vyzvedávat věci z čistírny, plít záhonky podél cestiček, jezdit do zahradnictví nakoupit cibuloviny a letničky, čistit boty ani je nosit do opravy, vracet knihy do knihovny, třídit odpadky, platit účty za noviny, navštívit matku a mít výčitky, že nenavštíví tchyni, nakrmit rybičky a vyčistit jim filtr, brát telefony dvěma adolescentům a vyřizovat jim vzkazy, holit si nohy ani trhat obočí, dělat si manikúru, vyměnit povlečení na třech postelích (pokud by byla sobota), vyprat v ruce vlněné svetry a nechat je uschnout na osušce, zaplatit účty, nakoupit potraviny na obědy a večeře, které sama nebude jíst, dovézt je ve vozíku k autu, naložit do kufru, dojet domů, naskládat potraviny do ledničky a skříněk a vestoje na špičkách umístit konzervy a suché potraviny na polici, na kterou nedosáhne, zatímco Brian na ni dosáhne s přehledem.

Nebude krájet zeleninu ani opékat maso na pečení. Nebude péct chleba a koláče, protože Brian dává přednost domácímu pečivu

před kupovaným. Nebude sekat trávu, plít, sázet a zametat cestičky ani hrabat listí v zahradě. Nebude natírat nový plot karbolovou. Nebude štípat dříví na oheň v pravém krbu, aby se k němu v zimních měsících mohl Brian posadit, když přijde z práce. Nebude si česat vlasy, sprchovat se ani si ve spěchu dělat make-up.

Dneska nebude dělat ani jedinou z těch věcí.

Nebude si dělat hlavu z toho, že nemá sladěné oblečení. Nedokázala totiž dohlédnout do okamžiku, kdy se bude příště oblékat. V dohledné budoucnosti bude nosit jen pyžamo a župan.



Bude spoléhat na druhé, že ji nakrmí, umyjí a nakoupí pro ni jídlo. Nevěděla, kdo ti druzí budou, věřila ale, že většina lidí touží projevovat svou vrozenou dobrotu.

Věděla, že se nebude nudit – měla hodně o čem přemýšlet.

Spěchala na toaletu, opláchla si obličej a podpaží, ale mimo postel se necítila dobře. Měla dojem, že s nohama na podlaze by se jí mohlo stát, že se snadno nechá zlákat svým smyslem pro povinnost a sejde do přízemí. Možná, že do budoucna požádá matku o nějakou nádobu. Vzpomněla si na porcelánový nočník pod babiččinou prohýbající se postelí – když byla Eva malá, Ruby musela denně brzy ráno vynášet jeho obsah.

Eva znovu ulehla do postele a rychle usnula, vzbudila ji teprve Brianova otázka: „Cos udělala s mými čistými košilemi?“

„Dala jsem je kolemjdoucí pradeně,“ oznámila mu Eva. „Vezme je ke svému oblíbenému bublajícímu potůčku a vydrbe je na kamenech. Do pátku je tu s nimi zpátky.“

Brian, který ji neposlouchal, vykřikl: „Do pátku! To mi nevyhovuje! Potřebuju jednu hned teď!“

Eva se otočila tváří k oknu. Z javoru klesalo ve spirále několik zlatavých listů. „Nemusíš chodit v košili,“ řekla. „V tvém zaměstnání to není podmínkou. Profesor Brady se obléká jako jeden z Rolling Stones.“

„Což je zatraceně trapné,“ řekl Brian. „Minulý týden u nás byla delegace z NASA. Všichni do posledního na sobě měli blejzr a límeček s kravatou a provázel je Brady ve svých vrzajících kožených kalhotách, v triku s Yodou z Hvězdných válek a v sešlapaných kovbojských botách! Při jeho platu! Všichni tihle praštění kosmologové jsou stejní. A když jsou pohromadě v jedné místnosti, vypadá to jako sezení na drogové odvykačce! To ti povídám, Evo, nebýt nás astronomů, byli by už v koncích!“

Eva se k němu otočila zády a řekla: „Vezmi si tu tmavě modrou polokošili, plátěné kalhoty a hnědé polobotky.“ Chtěla, aby už byl pryč z jejího pokoje. Poprosí svou nevzdělanou matku, aby

Dr. Brianu Bobrovi, B.Sc., M.Sc., Ph.D. (Oxford), ukázala, jak ovládat jednoduché ciferníky jejich pračky.

Dřív než Brian odešel, zeptala se ho: „Myslíš si, že Bůh vážně existuje, Briane?“

Seděl na posteli a zavazoval si tkaničky. „Neříkej mi, žes našla víru, Evo. To vždycky končí brekem. Podle *nejnovější* knihy Steva Hawkinga Bůh není použitelný. Je to pohádková postava.“

„Proč v něj tedy tolik milionů lidí věří?“

„Podívej se, Evo, statistiky mluví proti němu. Ono totiž ve skutečnosti něco *může* vzniknout z ničeho. Heisenbergovská nejistota umožňuje, aby se bublina časoprostoru z ničeho nic nafoukla...“ Odmlčel se. „Připouštím ale, že otázka částic je... obtížná. Hoši přes supersymetrickou teorii strun už vážně musí najít ten Higgsův boson. A zhroutení vlnové funkce je ještě pořád problém.“

Eva přikývla a řekla: „Aha. Děkuju ti.“

Eviným hřebenem si učesal plnovous a zeptal se: „Takže, jak dlouho hodláš zůstat v posteli?“

„Kdy skončí vesmír?“ zeptala se Eva.

Brian si hrál s vousy, tenký koneček kroutil mezi prsty. „Můžeš mi říct, proč se chceš stáhnout ze světa, Evo?“

„Nevím, jak v něm mám žít,“ odpověděla. „Neumím zacházet ani s dálkovým ovladačem. Víc mi vyhovovalo, když byly tři kanály a stačilo udělat jen ťuk, ťuk, ťuk.“

Mačkala imaginární tlačítka na imaginární televizi.

„Takže se budeš povalovat v posteli, protože neumíš zacházet s dálkovým ovladačem?“

„Neumím zacházet ani s tou novou troubou lomeno grilem lomeno mikrovlnkou,“ zamumlala Eva. „A nemůžu přijít na to, kolik platíme čtvrtletně E.ONu za elektřinu. Dlužíme jim peníze, Briane, nebo dluží oni nám?“

„Nevím,“ připustil. Vzal ji za ruku a řekl: „Uvidíme se večer. Mimochodem, co sex? Zmizel z nabídky?“

## 5.

„Už se Stevem nespím,“ prohlásila Julie. „Je v komoře se svou PlayStation a výběrem *Toho nejlepšího z Guns and Roses*.“

„Nechybí ti? Fyzicky?“ zeptala se Eva.

„Ne, sex pořád provozujeme! Dole, když jdou děti spát. Svého času jsme to museli stihnout během reklam – víš, jak moc miluju seriály – teď si je ale prostě nahrajeme. Něco se s tím muselo udělat, když jsem propásla ten díl, kdy si Phil Mitchell vzal první heroin. A proč jsi vůbec ještě v posteli?“

„Líbí se mi tu,“ odpověděla Eva. Měla Julii ráda, teď už ale chtěla, aby šla.

„Vypadávají mi vlasy,“ řekla Julie.

„Není to rakovina?“

Julie se zasmála. „Je to stresem z práce. Máme teď novou vedoucí, jmenuje se Slívová. Bůhví, odkud se tady vzala. Je to jedna z těch vedoucích, co si myslí, že by měl člověk celejch osm hodin dřít. Když dělal vedoucího Bernard, skoro jsme nemusely máknout. Přišly jsme na osmou, já postavila na kafe, pak jsme s ostatníma holkama seděly vzadu a měly švandu, dokud nezačali zákazníci bušit na dveře, abysme je pustily dovnitř. Někdy jsme pro srandu dělaly, že je neslyšíme, a otevřely jsme až v půl devátý. Jo, pro Bernarda byla radost pracovat. Škoda, že je pryč. Nemohl za to, že naše pobočka neměla nikdy zisky. Zákazníci k nám prostě přestali chodit.“

Eva zavřela oči a předstírala spánek, ale Julie pokračovala.

„Paní Slívová tam byla sotva tři dny, a už mi naskočila jedna z těch mých vyrážek.“ Vytáhla si rukáv svetříku nad loket a strčila holou paži Evě pod nos. „Koukni, mám ji všude.“

„Já nic nevidím,“ řekla Eva.

Julie si rukáv zase stáhla. „Už to mizí.“ Vstala a začala přecházet po místnosti. Sebrala lahvičku regeneračního oleje od Olay, který sliboval omlazení pleti, lehce se zasmála a vrátila ji na toaletní stolek.

„Nervově ses zhroutila,“ řekla.

„Vážně?“

„Tohle je první příznak – když já začala bláznit po porodu Scotta, zůstala jsem v posteli celých pět dnů. Steve musel letět zpátky na ropnou plošinu. Děkala jsem si o něj starosti, Evo, každou chvíli některý z těch vrtulníků spadne. Nechtěla jsem jíst, nechtěla jsem pít, nemyla jsem si obličej. Jen jsem brečela a brečela. Tak strašně jsem si přála holčičku. Už jsem měla čtyři kluky.“

„Takže jsi měla důvod cítit se sklíčená.“

Julie Evu ignorovala a pokračovala: „Byla jsem si tak *jistá*. Nakoupila jsem jenom samý růžový oblečky. Když jsem ho vyndala z kočárku, lidi se na něj dívali a říkali: ‚Ta je ale překrásná, jakpak se jmenuje?‘ Říkala jsem Amélie, protože je to jméno, které bych méj holčičce dala. Myslíš si, že proto je náš Scott gay?“

„Je mu teprve pět,“ namítla Eva. „Ještě je moc malý, aby byl cokoliv.“

„Nedávno jsem mu koupila maličký porcelánový čajový servis. Konvici, džbánku na mlíko, cukřenku, dva šálky s podšálky, miniaturní lžičky, moc hezký, všechno zdobené růžovými růžičkami. Taky si s tím vyhrál celý den – dokud se domů nevrátil Steve a nerozkopal mu to.“ Krátce se zasmála. „Pak brečel a brečel.“

„Scott?“ zeptala se Eva.

„Ne, Steve! Dávej pozor.“

„Co udělal Scott?“ zeptala se Eva.

„To, co vždycky, když je doma malér. Jde ke mně do šatny a hladí moje oblečení.“

„Není to trochu –“

„Trochu co?“ řekla Julie.

„Trochu divný?“

„A je?“

Eva přikývla.

Julie usadila své objemné tělo na Evinu postel. „Abych byla upřímná, Evo, tak trochu si s těmi mými kluky nevím rady.“

Nejsou špatný, jenom nevím, co si s nimi se všemi počít. Jsou tak hluční a jsou na sebe tak hrubí. Ten *kravál*, co nadělají, když běží nahoru po schodech, to, jak jedí a jak se hádají kvůli ovladači, to přílišné klučičí oblečení, stav jejich nehtů. Uvažujeme se Stevem, že se znovu pokusíme o holčičku, až bude příště na pevnině. Co si o tom myslíš?“

„Ne, zakazuju ti to!“ řekla Eva.

Ráznost Evina tónu obě ženy překvapila.

Eva se podívala z okna a uviděla kluka šplhajícího na javor před domem. Kývla hlavou směrem k oknu a prohodila ledabyle: „Nesnaží se tamhle vyšplhat na strom jeden z tvých kluků?“

Julie se podívala z okna a hned ho běžela otevřít. „*Scotte!*“ zařvala. „Slez dolů, zatraceně, zlámeš si vaz!“

„Je to kluk, Julie,“ řekla Eva. „Ten čajový servis schovej.“

„Jo, pokusím se o holčičku.“

Cestou ze schodů si Julie pomyslela: „Kéž bych v té posteli byla já.“

## 6.

Briana se podívala na hodinky. Bylo 11.35. Díky Poppyině chronické potřebě pozornosti byla vzhůru od 5.30.

Poppy už skoro hodinu visela na Brianině telefonu s nějakým Marcusem.

Briana si v duchu říkala: „Na ruce má *můj* kouzelný náramek a používá *můj* telefon, a já nemám odvahu ji požádat – ne, *trvat* na tom –, aby mi je vrátila.“

Poppy vykřikovala do telefonu: „Takže ty mi nepůjčíš mizerných sto babek? Tak to seš teda hamižnej zmetek.“ Zatřásla telefonem a potom s ním mrskla na úzkou postel. „Ten podělaný kredit je fuč!“ řekla zlostně a podívala se na Brianu, jako by to byla její vina.



„Měla jsem volat mamce,“ řekla Briana.

„Máš děsnou kliku, že ji máš. Já nemám nikoho,“ řekla Poppy. Nasadila „legrační“ londýnský přízvuk. „Ááách, chudinečka Poppy, je docela sama na celičkém širéém světě. Nemá vůůubec nikoho, kdo by ji měl rád.“

Briana se přinutila k smíchu.

Poppy prohlásila svým normálním hlasem: „Jsem dobrá herečka. Musela jsem si hodit mincí, jestli půjdu sem, nebo na DAMU. Když mám být upřímná, zdejší studenti se mi moc nezamlouvají. Jsou tak zoufale provinční. A studium amerikanistiky mě trochu děsí – člověk se při něm ani nepodívá do Ameriky. Uvažuju o tom, že přeřdu na tvůj obor. Zopakuj mi, cože to vlastně děláš?“

„Astrofyziku,“ řekla Briana.

Ozvalo se jemné zaklepání na dveře. Briana otevřela. Ve dveřích stál Malý Brian. Brianův ranní vzhled se dal popsat slovem „smyslný“. Víčka měl těžká a přeželelé vlasy svůdně rozčuchané.

„Ahoj, Bri!“ vykřikla Poppy. „Copak jsi to tam u sebe v pokoji celou tu dobu prováděl, co, ty jeden necudný hochu?“

Malý Brian zrudl a řekl: „Přijdu později... až...“

„Ne,“ řekla Briana, „pověz mi to teď.“

„O nic moc nejde,“ řekl Malý Brian, „ale volal tat'ka a říkal, že když jsme odjeli, mamka si vlezla do postele v šatech a dokonce i v botách a ještě nevstala.“

„Já si často lehám do postele v botách,“ řekla Poppy. „Na světě není chlap, kterému by se nelíbil pohled na ženu v lodičkách s jehlovými podpatky.“ Lokty si proklestila cestu kolem obou dvojčat na chodbu a zaklepala na vedlejší dveře, kde bydlel Ho Lin – Číňan studující medicínu. Když přišel ke dveřím v modrobíle pruhovaném anglickém pyžamu, řekla mu Poppy: „Náléhavý případ, drahoušku! Můžu si zavolat z tvého telefonu?“ Vecpala se dovnitř a zavřela dveře.

Briana a Malý Brian se na sebe podívali. Ani jeden z nich nechtěl vyslovit, co je Poppy za nestvůru, a připustit si, že jim úplně

sama bez cizí pomoci dokázala dokonale zkazit pocit svobody. Vychovali je v přesvědčení, že pokud člověk něco nevysloví, neexistuje to. Jejich matka byla zdrženlivá žena, která svou zdrženlivost přenesla i na ně.

„To se ženám stává, když se přiblíží k padesátce,“ řekla Briana. „Jmenuje se to men-o-pauza, pauza od mužů.“

„A co teda dělají?“ zeptal se Malý Brian.

„No, zešílí, kradou v obchodech, probodnou manžela, zalezou na tři dny do postele... takový věci.“

„Chudák mamka,“ řekl Malý Brian. „Po představení prváku jí zavoláme.“

Když došli do studentského klubu, zamířili přímo k matematickému spolku. Prodrali se davy opilých studentů a nakonec se zastavili před rozkládacím stolem plným velkých laminovaných fotokopíí rovnic.

Mladík v nahusto pletené čepici zalapal po dechu a řekl: „Kristepane, vy jste Bobrovic dvojčata! Hluboká poklona. Vy dva sekáči jste úžasný! Ne, jste *legendy*. Zlatý medaile z Mezinárodní matematické olympiády, pro každého zvlášť.“ Podíval se na Malého Briana a řekl: „A zvláštní cena za ‚mimořádně elegantní řešení‘. Megapoklona. Můžeš mi ho popsat? Bylo by mi ctí.“

„No, ano, pokud máš dvě hodiny nazbyt,“ řekl Malý Brian.

Mladík v čepici řekl: „Poslyš, kdykoli, kdekoli. Lekce od Briana Bobra mladšího se bude *suprově* vyjímat v mém sívičku. Můžu si vzít tužku?“

Kolem Malého Briana a Briany se shromáždil hlouček přihlížejících. Už se rozkřiklo, že jsou v hale Bobrovic dvojčata. Malý Brian citoval z hlavy důkaz, který tehdy vykouzlil z ničeho – zkoušejícímu profesorovi jako řešení vůbec nepřišel na mysl –, ale vtom uslyšel Brianino: „A do háje!“

Poppy se vkradla dovnitř za nimi. „Mám vás!“ vykřikla. Potom oběma laškovně pohrozila prstíkem a řekla: „Vážně si budete

muset zvyknout dát mi pokaždý vědět, kam se chystáte. Jste přece moji nejlepší přátelé.“ Přes černý rolák měla navlečené staré černé večerní šaty z taftu. Obrátila se na mladíka v čepici a řekla: „Můžu se přidat, prosím? Jsem sice méďa s malým mozečkem, ale mohla bych té vaší vážné skupince dodat trochu lesku, kterého se vám tak žalostně nedostává. A nebudu vás rušit ve vašich výpočtech. Posadím se vzadu a nechám svou hezkou papulku zavřenou, dokud se nechytím!“

Student, který Malého Briana dočasně pustil z hlavy, s toužebným úsměvem podal Poppy přihlášku.

## 7.

Eva litovala dne, kdy začali u Markse & Spencera prodávat pánská pyžama s elasthanem. Tělu muže ve středních letech opravdu nepřidávala na krásu. Brianovy genitálie vypadaly přes ten nemilosrdný materiál jako malý sáček s montážními klíči.

Po třech nocích neklidného spánku Brian žadonil, aby se mohl vrátit do manželské postele. Vymlouval se na bolavá záda.

Eva neochotně ustoupila.

Brian se pustil do svého večerního rituálu, tak jako vždycky: kloktání a plivání v koupelně, natahování budíku, ladění předpovědi počasí pro námořní plavbu, lov pavouků ve všech koutech ložnice a pod postelí dětským podběrákem na ryby, který měl ve skříni, zhasnutí toho, čemu říkal „velké světlo“, otevření větracího okénka, potom vsedě na kraji postele zouvání přezůvek, pokaždé nejdřív levé.

Eva si nepamatovala, kdy se z Briana stal muž středního věku. Možná to bylo tehdy, když začal při vstávání z křesla vydávat zvuky.

Normálně by do nudných podrobností mluvil o tom, jaký měl den, a vykládal o lidech, které nikdy neviděla. Dnes večer byl ale zticha. Když si vlezl do postele, ležel tak blízko

postranice, že Evě připomínal člověka balancujícího na okraji jámy plné hadů.

„Dobrou noc, Briane,“ řekla normálním tónem.

On řekl ze tmy: „Nevím, co mám říkat, když se mě lidi ptají, proč jsi upoutaná na lůžko. Je mi to trapné. Nemůžu se soustředit na práci. Navíc se mě moje matka a tvoje matka ptají na věci, na které neumím odpovědět. Přitom jsem zvyklý odpovědi znát – mám přece sakra doktorát z astronomie. A z planetární vědy.“

„Mně jsi ani jedinkrát pořádně neodpověděl na otázku, jestli existuje Bůh,“ řekla Eva.

Brian zaklonil hlavu a vykřikl: „Proboha! Zkus sakra použít vlastní mozek!“

„Vlastní mozek nepoužívám už tak dlouho, že se chudáček choulí v koutě a čeká, až ho někdo nakrmí,“ odpověděla Eva.

„V jednom kuse motáš dohromady koncepci nebe a vesmíru, sakra! A jestli po mně tvoje matka bude ještě jednou chtít, abych jí přečetl, co má psáno ve hvězdách... Rozdíl mezi astronomem a astrologem jsem jí přece sakra vysvětloval už milionkrát!“ Vyskočil z postele, ukopl si palec o noční stolec, zařval a odkulhal z pokoje. Slyšela, jak za sebou u Malého Briana práskl dveřmi.

Eva zašátrala ve skříňce nočního stolku, kde měla uložené největší cennosti, a vytáhla svoje školní sešity. Opečovávala je přes třicet let. Jak jimi listovala, měsíční svit ozářil zlaté hvězdičky, které dostala za vynikající práci.

Bývala velice chytrá dívka, jejíž slohové práce se pokaždé četly před celou třídou, a třídní učitelka jí řekla, že by se v případě pilného studia a stipendia mohla dostat až na univerzitu. Jenže bylo třeba, aby si našla práci a přispívala na domácnost. Jak by si mohla Ruby z vdovského důchodu dovolit kupovat jí ve specializovaném obchodě gymnazijní uniformu?

V roce 1977 Eva opustila Leicesterskou dívčí školu a zaučila se jako telefonistka Poštovního úřadu. Dvě třetiny její výplaty si brala Ruby za byt a stravu.

Když Evu vyhodili za to, že neustále špatně propojovala linky se zákazníky, příliš se bála o tom matce říct, takže chodila do malé knihovny s uměleckořemeslným interiérem a prokousávala se výběrem anglických klasiků. Potom, dva týdny po jejím vyhazovu, vedoucí knihovny – intelektuál bez jakýchkoli manažerských dovedností – vyvěsil na nástěnku oznámení o volném místě pomocného knihovníka: „Kvalifikační předpoklady nezbytností“. Žádnou vhodnou kvalifikaci neměla. Ale při neformálním pohovoru vedoucí Evě řekl, že podle jeho názoru má pro tu práci vynikající kvalifikaci, protože ji viděl číst romány *Červený mlýn*, *Šťastný Jim*, *Ponurý dům* a dokonce *Synové a milenci*.

Eva pověděla matce, že změnila práci a bude do budoucna vydělávat méně, v knihovně.

Ruby jí řekla, že je hloupá a že knížky jsou přečeňované a velice nehygienické. „Nikdy nevíš, kdo s těmi stránkami co vyváděl.“

Ale Eva tu práci milovala.



*nevíš  
kdo s těmi  
stránkami  
co vyváděl*

Odemknout těžké vnější dveře a vstoupit do ztichlého interiéru, kde ranní světlo pronikalo skrz vysoká okna na čekající knihy, jí působilo takovou radost, že by tam pracovala i zadarmo.

## 8.

Odpoledne pátého dne dorazil čistič oken Petr. Eva prospala s přestávkami dvanáct hodin. Tenhle požitek si slibovala od okamžiku, kdy jí před více než sedmnácti lety položili do náruče dvojčata, která se právě vymanila z jejího lůna.

Briana byla stonavé dítě, bledé a popudlivé, s proučkem černých vlasů a trvale svrašťelým čelem. Spala trhaně a při sebemenším hluku se probouzela. Kdykoli Eva zaslechla tenounký nářek své dcerušky, uháněla ji pochovat dřív, než její pláč přeroste do neúprosného vřeštění. Malý Brian prospal celou noc, a když se ráno probudil, hrál si s vlastním palcem a smál se na autíčko Scooby-Doo nad hlavou. „Tohle dítě přišlo rovnou z nebe,“ říkávala Ruby.

Když Briana brečela Evě v náručí, radila jí Ruby: „Přidej jí do láhve jednu nebo dvě kapky brandy. Moje maminka to dělala taky tak. A nijak mi to neuškodilo.“

Eva tehdy pohlédla do matčiny ztrhané tváře a zachvěla se.

Se svým čističem oken mluvila pravidelně jednou měsíčně celých uplynulých deset let, a přece o něm nic nevěděla – kromě toho, že se jmenuje Petr Růžička, je ženatý a má postiženou dceru Abigail. Slyšela škrábání jeho žebříku po zdi domu, než ho opřel o okenní parapet. Kdyby se chtěla schovat, musela by běžet do koupelny. Rozhodla se, že to zvládne „stylově“ – což byl Brianin oblíbený výraz a Eva si ho vykládala jako schopnost čelit s úsměvem trapné společenské situaci.

Takže když Eva viděla, jak se Petrova hlava vyhoupla nad parapet, usmála se a rozpačitě na něj zamávala. Jeho tváře zrudly rozpaky. Strčil hlavu do pootevřeného okna. „Přijdu pozdějc, jestli chcete.“

„Ne,“ řekla. „Můžete je umýt teď.“

Rozmazal mýdlovou vodu po celém okně a zeptal se: „Není vám dobře?“

„Jen jsem měla chuť zůstat v posteli,“ odpověděla.

„To bysem taky rád udělal, jak budu mít den volna,“ souhlasil. „Stočit se do klubíčka a přezimovat. Jenomže to nejde. Ne s Abigail...“

„Jak se jí daří?“ zeptala se Eva.

„Je to jako dycky,“ odpověděl Petr, „ale horší. Nemluví, nemůže chodit, nic si sama neudělá...“ Odmlčel se, zatímco zuřivě drhl okno. „Nosí plínky, a to je jí čtrnáct. Není ani hezká. Její máma ji krásně obléká. Pokaždý má barvy, co se k sobě hoděj, a je bezvadně učesaná. Abigail má kliku, řekl bysem. Má tu nejlepší mámu na světě.“

„Já bych to nedokázala,“ řekla Eva.

Petr používal ruční nástroj, který vypadal jako zkrácený stěrač do auta, aby okno zbavil přebytečné vody.

„Proč byste to nedokázala?“ zeptal se, jako kdyby ho to upřímně zajímalo.

„Ta spousta práce,“ řekla Eva. „Lopotit se se čtrnáctiletou, a nedostávat nic zpátky. To bych nedokázala.“

„Já to cejtím úplně stejně,“ řekl Petr. „Nikdy se neusměje, nikdy vás ani nevezme na vědomí, když pro ni uděláte něco hezkýho. Někdy si myslím, že si z nás dělá srandu. Simona říká, že jsem zlý, když si to myslím. Říká, že hromadím špatnou karmu. Říká, že za to, jaká Abigail je, můžu já. Třeba má pravdu. Jako děcko jsem udělal spoustu špatnejch věcí.“

„Jsem si jistá, že za tím není nic z toho, co jste kdy udělal,“ řekla Eva. „Abigail je tady z nějakého důvodu.“

„Co je to za důvod?“ zeptal se Petr.

„Třeba jde o to, aby se ukázaly vaše dobré stránky, Petře,“ řekla Eva.

Než posbíral všechny pomůcky a slezl po žebříku dolů, řekl ještě: „Abigail teď spí v naší posteli. Já jsem na úzký posteli

v pokoji pro hosty. Žiju jako starej chlap a je mi teprve čtyřia-  
třicet. Než se naděju, začnou mi růst chlupy z uší a budu zpívat  
,Dlouhou posranou cestu k Tipperary‘.“

Zmizel z okna a o chvílku později odsunul žebřík.

Petrův smutný příběh Evu přemohl. Představila si ho, jak mívá  
ložnici, v níž spolu leží jeho žena s dcerou, a pak vejde do pokoje  
pro hosty a lehne si na úzké lůžko pro jednoho. Rozbrečela se  
a zjistila, že nedokáže přestat.

Nakonec usnula a zdálo se jí, že uvízla na vršku nějakého  
žebříku.

\* \* \*

Vyděsil ji pronikavý elektronický cvrkot bezdrátového te-  
lefonu v aušusovém stojanu. Eva se na něj podívala s odpo-  
rem. Tenhle telefon nesnášela. Nikdy si nemohla vzpomenout  
na to, jakou kombinaci běžových tlačítek má zmáčknout, aby  
se spojila s tím, kdo jí volá. Jakýsi úsečný hlas někdy informo-  
val volajícího: „Eva a Brian teď nemůžou přijít k telefonu. Po  
signálu zanechte vzkaz.“ Eva pak rychle vyběhla z místnosti  
a zavřela dveře. Později si vzkaz volajícího poslechla v agónii  
rozpaků.

Eva se pokusila telefon vzít, místo toho ale aktivovala zprá-  
vu na záznamníku, kterou ještě nikdy neslyšela. Chtěla utéct, ale  
uvězněná v posteli nemohla dělat nic jiného než si zacpat uši pol-  
štářem. Stejně ale slyšela pronikavý hlas své matky.

„Evo! Evo? Ach, jak já tyhle zatracený záznamonesmysly ne-  
snáším! Chtěla jsem ti říct, že paní Jaksejenjmenuje, ta, co vedla  
ten obchod s vlnou, víš která – vysoká, hubená, s velkým ohryz-  
kem, pořád s jehlicema v rukou, klap, klap, klap, měla malýho  
mongolíka, co ho dala do domova, jmenoval se Simon, což je  
dost krutý, když si to uvědomíš – její jméno mi teď zrovna vy-  
padlo... je to na ‚B‘. Už to mám! Pamela Oakfieldová! No, tak  
ta je mrtvá! Našli ji v krámě. Upadla na jednu ze svých vlastních  
pletacích jehlic! Zabodla se jí přímo do srdce. Teď je otázka, kdo



po ní převezme ten obchod. Simon nemůže, v jeho stavu. Tak jako tak, pohřeb je ve čtvrtek. Půjdu v černém. Víím, že dneska je trend oblékat se jako klaun, ale na nějaké změny už jsem moc stará. Takže, tak jako tak... Ach, jak já tyhle nahrávací nesmysly nesnáším. Nikdy nevíím, co říct!“

Eva si představila kluka s Downovým syndromem jako vedoucího galanterie. Potom ji napadla otázka, proč má vlastně tenhle kluk a jemu podobní chromozom *navíc*? Znamená to, že nám normálním lidem nějaký chromozom *chybí*? Udělala snad příroda nějaké chyby ve výpočtu poměrů? Měly snad tyhle laskavé duše s šikmýma očima, krátkými jazyky a schopností zamilovat a odmilovat se v jediném dni vládnout světu?

Rubyin starý vzkaz se přehrával dvě minuty, když ale konečně skončil, telefon pořád dál zvonil. Eva se sklonila a vytáhla kabel ze zásuvky ve zdi. Potom si vzpomněla na děti. Jak jinak se s ní v případě nutnosti spojí? Mobil měl vybitou baterku a ona ji nehodlala dobíjet. Znovu telefon zapojila. Ještě pořád zvonil. Zvedla sluchátko a čekala, až někdo promluví.

Nakonec promluvil kultivovaný hlas: „Haló, tady Nikola Polesná. Je tou bytostí dýchající do sluchátka paní Eva Bobrová, nebo snad nějaký domácí mazlíček?“

„Jsem to já, Eva,“ řekla Eva.

Hlas řekl: „Propána, a máte tak příjemný hlas. Obávám se, že se chystám chrstnout na vaše manželství vědro studené vody.“

Zajímalo by mě, proč lidi z lepší společnosti pokaždé nosí špatné zprávy, pomyslela si Eva.

Hlas pokračoval: „Váš manžel má posledních osm let poměr s mojí sestrou.“

Několik vteřin se protáhlo do věčnosti. Evin mozek nedokázal zpracovat slova, která právě vyslechla. Její první reakcí bylo hlasitě se zasmát při představě Briana skotačícího s jinou ženou v pro ni neznámém domě, s osobou, s níž se nikdy nesetkala. Neuměla si vůbec představit, že by Brian mohl mít nějaký život mimo svou práci a jejich domov.

„Promiňte, ale mohla byste mi prosím zavolat za deset minut?“ požádala ženu.

„Chápu, že to pro vás musí být hrozný šok,“ odpověděla Nikola.

Eva vrátila telefon do stojánku. Spustila nohy z postele a čekala, dokud se nebude cítit na to, aby mohla bezpečně dojít do koupelny, kde se jí podařilo zůstat ve vzpřímené poloze díky umyvadlu, kterého se přidržovala. Potom se pustila do proměny svého obličejce za pomoci přípravků, které vytahovala z upatlaných útrob kosmetické taštičky Mac. Potřebovala si něčím zaméstnat ruce. Když s tím byla hotová, vrátila se do postele a čekala.

Telefon znovu zazvonil a Nikola řekla: „Hrozně mě mrzí, že jsem to na vás takhle vybafla. To proto, že nesnáším nepříjemnosti, takže se na to musím psychicky připravit a ono to pak vyzní dost krutě. Volám teď, protože mé sestře nasliboval šťastný rodinný život a vy podle něj můžete za to, že od vás neodchází.“

„Já?“ podivila se Eva.

„Ano, vypadá to, že teď když jste zalezla do postele, cítí povinnost zůstat a starat se o vás. Moje sestra z toho šílí.“

„Jak se vaše sestra jmenuje?“ zeptala se Eva.

„Titánie. Strašně se na ni zlobím. On má pořád nějaké výmluvy. Nejdřív nemohl odejít, protože se dvojčata připravovala k nižším zkouškám, potom k maturitě, pak jim pomáhal najít si vysokou. Titánie si myslela, že den, kdy odjedou do Leedsu, bude oním dnem, kdy si s Brianem konečně zařídí svoje vlastní hnízdečko lásky. Jenže ten zmetek ji zase nechal na holičkách.“

„Jste si jistá, že je to *můj* manžel, doktor Brian Bobr, s nímž vaše sestra něco má?“ zeptala se Eva. „Já jen, že on není ten typ.“

„Je snad chlap, nebo ne?“ řekla Nikola.

„Viděla jste ho někdy?“

„Ale jistě,“ odpověděla Nikola, „viděla jsem ho mockrát. Není zrovna mucholapka na holky... ale mojí sestře se vždycky líbili chytří kluci a je blázen do bíbra.“

Evin tep běžel jako o závod. Docela ji to nadchlo. Uvědomila si, že na něco takového už dlouho čekala. „Pracují spolu?“

zeptala se. „Jak často se s ní schází? Jsou zamilovaní? Má v plánu od nás odejít a žít s ní?“

„Má v plánu od vás odejít už od té doby, co se poznali,“ řekla Nikola. „Schází se s ní alespoň pětkrát týdně a občas o víkend. Pracuje s ním v Národním vesmírném středisku. Říká si fyzička, i když doktorské studium dokončila teprve vloni.“

„Kristepane!“ řekla Eva. „Kolik jí je?“

„Lolítka není,“ odpověděla Nikola. „Sedmatřicet.“

„Jemu je pětapadesát,“ řekla Eva. „Má křečové žíly. A dvě děti! A miluje mě.“

„Ve skutečnosti vás nemiluje,“ prohlásila Nikola. „A mojí sestře řekl, že ví, že vy nemilujete jeho. Nebo ho snad milujete?“

„Kdysi jsem ho milovala,“ řekla Eva a vrazila telefon do jeho ohavného plastového stojánu.

\* \* \*

Eva a Brian se potkali v univerzitní knihovně v Leicesteru, kde byla Eva knihovní asistentkou. Jelikož knihy milovala, zapomněla, že značnou část pracovní doby bude trávit rozesíláním strohých dopisů studentům a akademikům, jejichž knihy už měly být vráceny nebo je vrátili poničené – jednou našla v jednom z raných vydání spisu *O původu druhů* velký gumový kondom, použitý místo záložky.

Brian dostal jeden z jejích dopisů a přišel si stěžovat. „Jmenuji se doktor Brian Bobr,“ řekl, „a nedávno jste mi napsala velmi komisi dopis s tím, že jsem nevrátil tu *zjednodušující* knihu doktora Bradyho *Vysvětlení záhad vesmíru*.“

Eva přikývla.

Jeho hlas zněl rozezleně, tvář a krk mu ale téměř úplně zakrýval černý plnovous, rozčuchaná kštica, těžké brýle s kostěnými obroučkami a černý rolák.

Vypadal jako nějaký francouzský intelektuál. Představovala si, jak Brian spolu s ostatními revolucionáři v boji za svržení

společenského řádu hází dlažebními kostkami po opovrhovaných četnicích.

„Bradyho knihu vám nevrátím,“ pokračoval, „bylo v ní tolik teoretických chyb a slovních taškařic, že jsem ji hodil do řeky Soar. Nemůžu riskovat, že se dostane do rukou mým studentům.“

Při čekání na Evinu odpověď se na ni soustředěně zadíval. Později, na jejich druhé schůzce, jí řekl, že její vzhled ohodnotil jako prima. Možná trochu rozložitější kolem hýždí, ale těchhle kil ji brzy zbaví.

„Máte vysokou?“ zeptal se jí.

„Ne,“ řekla. Potom dodala: „Bohužel.“

„Kouříte?“

„Ano.“

„Kolik denně?“

„Patnáct,“ zalhala.

„S tím budete muset přestat,“ řekl. „Můj otec kvůli cigaretě uhořel.“

„Kvůli jedné cigaretě?“ zeptala se.

„Náš dům měl jako jediný zdroj tepla naftová kamna, která táta zapaloval, když klesla teplota pod bod mrazu. Doléval do nich naftu a trochu si přitom pocákal kalhoty a boty. Potom si zapálil cigaretu, upustil zápalku a...“ skončil Brian přiškrceným hlasem. Oči se mu hrozivě zalily slzami.

„Nemusíte –“ řekla Eva.

„Dům pak byl celá léta cítit nedělní pečení,“ řekl Brian. „Bylo to velmi znepokojivé. Pohroužil jsem se do knih...“

„Můj táta umřel v práci,“ řekla Eva. „Nikdo si toho nevšiml, dokud nezačaly kuřecí pirohy sjíždět z pásu bez žampionů.“

„Byl žampionový operátor u Pukka Pies?“ zeptal se Brian. „I já tam jako student odsloužil pár směn. Dával jsem cibuli do hovězích pirohů s cibulí.“

„Jo,“ řekla Eva. „Byl chytrý, ale ze školy vyšel ve čtrnácti. Měl legitimaci do knihovny,“ řekla na otcovu obranu.

„Měli jsme štěstí,“ řekl Brian. „Coby děti ze silných ročníků jsme těžili ze sociálního státu. Mléko, pomerančový džus, penicilin zdarma, zdravotní péče zdarma, vzdělání zdarma.“

„Svobodná univerzita,“ řekla Eva a pokračovala se špatným brooklynským přízvukem: „Mohla sem se ucházet.“

Brian byl zmatený. Do kina moc nechodil.

Eva odkládala sňatek s Brianem tři roky jejich nekonečných námluv, protože pořád doufala, že v ní zažehne sexuální jiskru a ona po něm začne toužit, jenže třísky na podpal byly zvlhlé a zápalky vyškrtané. A tak jako tak si neuměla představit, že by se měla vzdát svého rodného jména Eva Drozdová a stát se Evou Bobrovou. Obdivovala ho a užívala si postavení, kterého se jí dostávalo při univerzitních večírcích, ale v okamžiku, kdy ho spatřila stát u oltáře, s ostříhanými vlasy a oholenými vousy, jí byl docela cizí.

Když se postavila po jeho boku, kdosi – nějaký ženský hlas – pronesl hlasitým šepotem: „Nevypadá, že by se dneska v noci odvážala jako divoká bobřice.“

Chladným kostelem projela vlna stěží potlačovaného smíchu.

Eva se v bílých krajkových svatebních šatech zachvěla, ochromená příšerností Brianova sestřihu. Ve snaze ušetřit se ostříhal sám zastříhovačem vlasů přibaleným k soustavě zrcátek umožňujících pohled na temeno hlavy objednané z katalogu.

Bobrovi obsadili lavice napravo. Nebyla to nijak přitažlivá rodinka. Bylo by sice značně přehnané tvrdit, že svým vzhledem připomínají bobry, na jejich předních zubech a ulízaných hnědých vlasech ale bylo něco... nebylo by zase tak těžké představit si, jak se plíží vodou a ohlodávají spodní část kmene mladé borovice.

V lavicích nalevo byli Drozdovi. Nabízel se pohled do spousty žlábků, mužských i ženských. Byli samí flitr, peří, kanýr a šperky. Byli živí, smáli se a vrtěli. Někteří sáhli po Bibli ležící na polici před nimi. Byla to kniha, s níž nebyli příliš obeznámeni. Kuřáci lovili po kapsách a kabelkách žvýkačky.

Když Brian podepisoval listinu, viděla Eva jeho vlasy z jiného úhlu, potom si všimla jeho neuvěřitelného krku, který byl docela jistě nejtenčím krkem, jaký byl kdy spatřen mimo thajský domorodý kmen Padaungů. Když kráčeli uličkou mezi lavicemi jako muž a žena, všimla si, jak má maličké nohy, a když si rozeplnul sako, zahlédla hedvábnou vestu s obrázky raket, sputníků a planet. Měla ráda koně. Kvůli tomu jí ale nemusí pádit tryskem přes svatební šaty, že ne?

Než došli do přístřešku před kostelem, kde měl fotograf připravený stativ, Evu dočista opustila veškerá láska, kterou kdy k Brianovi cítila.

Tehdy byli svoji jedenáct minut.

Po Brianově proslovu během slavnostní svatební snídaně, v němž místo aby složil poklonu manželce a družičkám, vyzval zmatené svatebčany k vyjádření plné podpory začínajícímu britskému vesmírnému programu, už ho Eva neměla dokonce ani ráda.

Nevěstiny slzy nikoho nepřekvapí – některé ženy pláčou štěstím, některé úlevou –, když ale nevěsta vzlyká déle než hodinu, jejího nového manžela to musí nutně trochu podráždit. A když se manželky zeptá, co je příčinou jejích slz, a dostane se mu odpovědi: „Ty. Promiň.“ Co udělá muž potom?

## 9.

Když toho večera přišel Brian z práce, objevil se ve dveřích Eviny ložnice s talířkem, na němž byl hrnek čaje s mlékem a dvě celozrnné sušenky. S povzdechem talíř položil na noční stolek. Čaj vyšplíchl, Brian si ale zřejmě nevšiml, že se sušenky rychle rozmáčely na kaši.

Eva na něj pohlédla novými očima, zkoušela si představit, jak se miluje s tou cizí osobou jménem Titánie. Používá tutéž techniku, kterou praktikuje jednou týdně s Evou – trocha hlazení po zádech,

kroužení kolem bradavek? Plete si Titániiny vnitřní stydké pysky s klitorisem, stejně jako ty Eviny? Vykřikne těsně před ejakulací: „Pojď k velkému tatkoví!“, stejně jako to vždycky dělá s ní?

„Děkuju ti, Titánie,“ říkala si Eva v duchu. „Jsem ti opravdu vděčná. Já už tohle týdenní martyrium nebudu nikdy muset podstoupit.“

„Pročpak chodíš pozpátku, Briane?“ zasmála se. „Vypadáš, jako bys právě položil věnec k hrobu neznámého vojína.“

Skutečnou odpovědí na Evinu otázku bylo, že Brianovi už nepřipadalo bezpečné otáčet se k ní zády. Nebyla už tou poddajnou ženuškou, s níž se oženil, a bál se jejího posměchu – jejího gesta se dvěma vztyčenými prsty za jeho zády. To nemohl připustit, zvláště po tom nedávném ponížení v práci, kdy ho s Titánií přistihla uklízečka paní Hordernová při pohlavním styku na modelu Velkého hadronového urychlovače.

Nahlas Brian řekl: „Jsem rád, že ti to připadá zábavné. Nevšimla sis, jak tělesně strádám? A navíc, což je nesnesitelné, profesor Lichtenstein zpochybnil mou práci na téma Olympus Mons. Jsem na pokraji sil, Evo.“

„Mně se zdáš v pořádku. Energický, *mužný*... jednoznačně překypující testosteronem.“

Brian pohlédl na svou ženu. „Mužný? Jsem vyčerpaný. Proč prosím tě zabírá domácnost tolik času?“

„Nevyčerpává tě domácnost,“ řekla Eva.

Měřili se pohledy.

Nakonec Brian sklopil oči a řekl: „Skoro vůbec se teď nedostanu do boudy.“ Pak pokračoval agresivně: „Ale teď půjdu. Žehlení může počkat.“ S dupáním sešel do přízemí a zadními dveřmi vyšel ven.

Dům měl neobvykle velkou zahradu. Původní majitel, nějaký pan Tobias Harold Eddison, využil finančních těžkostí svých sousedů po první světové válce a postupně je přiměl, aby mu prodali své drobné pozemky – dokud neměl dost místa na vysazení

malého sadu, vybudování jezírka pro okrasné ryby a, což bylo v té době neobvyklé, domku na stromě pro děti.

Brianovy boudy byly na samém konci zahrady, kryté řadou cesmínových keřů, které byly v zimních měsících obsypané záplavou červených bobulí.

Během let si Brian ve své původní boudě postavil model sluneční soustavy s použitím zesílených brček, pingpongových míčků a rozmanitých dalších kulatých předmětů, jako bylo ovoce, které koupil na trhu v Leicesteru a pokryl tolika vrstvami laku, až bylo tvrdé jako kámen. Jupiter byl problém – jenže obrovské rozměry Jupiteru dělaly problémy vždycky. Zkusil použít upravený skákací míč, kterému odřízl rohy a přikládal místo nich stále silnější záplaty, jenže Jupiter přesto neustále ztrácel atmosférický tlak, neboli – jak by řekl obyčejný člověk z ulice – ucházel mu vzduch.

Brianovo trojrozměrné ztvárnění postupně nahradila soustava počítačů a projekčních ploch usilujících o vytvoření viditelného vesmíru, on se ale v představách často zálibně vracel do nocí, kdy si natíral planety a poslouchal přitom Radio 4.

Ve Vesmírném středisku byl jedním z šéfů celých soustav sálových počítačů a zakódovaných informací, které obsahovaly. Ale srdcem byl ve svých boudách. Spolu s rozšiřováním poznaného vesmíru se rozšiřovala i Brianova mateřská bouda, která teď byla propojena se třemi o něco menšími budkami. Brian jim vyrobil vchody a chodby a z domu položil elektrické kabely. A před čtyřmi lety, poté co si Titánie stěžovala, že si při milování na počítačovém stolku namohla záda, koupil Brian dva obrovské polštáře na podlahu – růžový pro ni, modrý pro sebe. Ty byly později nahrazeny standardním dvojlůžkem, propašovaným do boudového komplexu, když byla Eva v práci.

Původní bouda měla odklápecí střechu, což znamenalo, že mohl svým podomácky vyrobeným dalekohledem sledovat noční oblohu. Sousedí psali stížnosti – řachtavý zvuk, který střecha vydávala při otevírání a zavírání, „může být obtěžující“, připustil Brian, stejně jako skřípot ozubených kol posouvajících zařízení



po obloze. Ale cožpak to „ti intelektuální trpaslíci“ nechápu? Mají možnost stýkat se s Brianem Bobrem, skutečným průzkumníkem vesmíru. Na Zemi už není co zkoumat – když už i zapadlé primitivní jihoamerické kmeny kouří lehká marlboro.

Brian si přál, aby po něm něco pojmenovali, a nespokojil by se s ledajakou starou hvězdou. Tu si koneckonců můžete pojmenovat za padesát liber a certifikát pak věnovat manželce k Vánocům. Brian takový certifikát věnoval Evě k jejím čtyřicetinám. Nevypadala tak nadšeně, jak doufal – zvláště když jí řekl, že hvězda Eva Bobrová, známější jako SAO 101276, vyhasla před 380 000 000 let a to, co můžeme pozorovat ze Země, je jen přízračné světlo.

Ne, Brian si přál, aby jeho jméno neslo něco vskutku pozoruhodného, něco, co by mu zajistilo úctu světové astronomické obce. Když byl malý desetiletý kluk, sledoval s matkou v televizi slavnostní předávání Nobelových cen.

„Když budeš pilně studovat přírodní vědy, Briane, můžeš i ty získat Nobelovu cenu,“ řekla mu matka. „Tím bys maminku moc potěšil.“

Brian se tehdy naučil, jak se švédsky řekne: „Nikdy bych nedokázal objevit [vynechávka] bez podpory mé matky, Yvonne Bobrové.“

Švédština byla obtížný jazyk. Nebyl si jistý svou výslovností a neměl možnost si ji ověřit. Skutečných Švédů bylo v těch dobách v Leicesteru poskrovnu.

Brian ve škole tak dřel, že se odcizil svým spolužákům, zato ale akademicky stoupal. Teď, v pozdním středním věku, tvrdě dopadl na zem a dospěl ke krutému zjištění, že už není nijak mimořádně nadaný, že je jedním z mnoha chytrých vědců, jejichž jména nebude veřejnost nikdy znát, a že byl hlupák, když si představoval, že by kdy mohl získat Nobelovu cenu.

Do svých budek odcházel každý večer v půl deváté a každé víkendové odpoledne.

„Spoustu let jsem si myslela, že tat'ka chodí někam, kde se to jmenuje Doboudy,“ svěřila se jednou Evě Briana.